

In deze nieuwsbrief:

Drie bijzondere verhalen
Over onze vrijwilligers
Vrienden van Parunashia

Nieuwsbrief bestuur Hospice Parunashia

6# – winter 2021/2022

Van de voorzitter

Voor u ligt alweer de zesde nieuwsbrief sinds de opening in augustus 2019. In die relatief korte tijd is er veel op ons afgekomen.

Al meer dan vijfenzeventig mensen zijn voor kortere of langere periode gast geweest in het hospice. Het was ontzettend jammer dat we twee perioden van meerdere maanden door de corona pandemie er niet voor anderen konden zijn. Beslissingen die we als bestuur moesten nemen om de gasten en de vrijwilligers van het hospice te beschermen. Wat waren we op 1 juni jl. blij onze taak weer op te kunnen nemen.

Helaas moeten we constateren, dat de Covid problematiek niet is uitgebannen. Het zijn nog steeds onzekere tijden. Als hospice zullen we er alles aan doen om de komende maanden veilig te kunnen functioneren voor onze gasten, hun naasten, de medische zorgverleners en de vrijwilligers. We zullen de maatregelen nemen die genomen moeten worden. Met het geweldige trouwe team van vrijwilligers, de thuiszorgmedewerkers van Vivent en de huisartsen, zullen we ook de komende winter een warm 'thuis' zijn voor onze gasten. Een ding weten we zeker: hoe donker de dagen soms lijken, het voorjaar brengt altijd weer het goede met zich mee.

Namens het algemeen bestuur wens ik u hele mooie kerstdagen en een gezond en verlicht 2022 toe.

Ton Huisman

Voorzitter Stichting Hospice Parunashia



Oorkonde voor onze Anny

Dit najaar heeft mede-initiatiefneemster Anny van Zandbeek afscheid genomen als bestuurslid. Gelukkig blijft ze nog wel als vrijwilliger werken in ons Hospice.



Anny heeft in de afgelopen jaren een onvoorstelbare berg werk verzet. Wij zijn haar daar zéér dankbaar voor!

Als dank voor haar geweldige en onvermoeibare inzet heeft het algemeen bestuur Anny benoemd tot bestuurslid van bijzondere verdiensten, is ze onderscheiden met een mooie Oorkonde en mocht ze oprechte woorden van dank in ontvangst nemen en een boeket bloemen, kleurrijk als Anny zelf.

Jos Huisman, bij velen bekend als een van de coördinatoren van Parunashia, hebben we met veel vertrouwen welkom geheten als nieuw bestuurslid.

In deze nieuwsbrief komen voor het eerst drie bijzondere mensen aan het woord over hun ervaring met ons huis.

Ben was een jongere bewoner, Aggies inmiddels overleden partner verbleef in het hospice en tot slot een zoon wiens moeder bij ons woonde. We zijn hen zeer erkentelijk dat zij hun verhaal willen delen. Zo schetsen zij voor u als lezer een beeld van de sfeer en beleving in ons bijna-thuis-huis.

‘Het laatste stukje wil ik niet alleen doen’

Hij is altijd open geweest over zijn ziekte, zegt bewoner Ben de Jong (59) uit ‘s-Hertogenbosch. “Ik kan goed relativeren en verwoorden hoe het met me gaat. Dat maakt het makkelijker voor mezelf en voor mijn omgeving.” Op zijn eigen, openhartige wijze vertelt hij graag hoe hij zijn tijd bij Hospice Parunashia beleeft.

We spreken de voormalige buschauffeur in het hospice. In kamer Hortensia ligt hij op bed, omringd door talloze foto’s, bloemen, kaarten en ballonnen. Zijn familie, vrienden en oud-collega’s voelen volgens Ben geen enkele drempel om hem in het hospice te bezoeken. “Ik merk dat ze aangenaam verrast zijn hoe mooi het hier is en hoe goed alles is geregeld.”

Duwtje in de rug

Op het moment dat Ben te horen kreeg dat de uitgezaaide kanker niet verder behandeld kan worden, wist hij dat hij naar een hospice wilde gaan. “Ik ben op internet gaan kijken en heb er met mijn huisarts en met Wim Akkermans (die in 2019 een sponsorloop voor Parunashia organiseerde, red.) over gesproken.” Zijn huisarts gaf hem het duwtje in de rug dat hij nodig had om zijn angst weg te nemen. “Zij zei: ga maar eens kijken hoe het daar is. Ik kon nog dezelfde dag langskomen voor een

intakegesprek en dat stelde me gerust; er is medische zorg en je bent niet alleen.” Daarna duurde het nog zo’n twee maanden voordat Ben daadwerkelijk naar Hospice Parunashia kwam. “Ik groeide er langzaam naar toe. In mijn eigen huis werd het moeilijker om voor mezelf te zorgen. Je merkt dat je steeds iets inlevert. Ik werd bijvoorbeeld zo moe van het boodschappen doen. Ook de eenzaamheid speelde me parten.



Door de mensen van het hospice werd ik regelmatig gebeld om te horen hoe het met me was als er een kamer vrij was. Op een gegeven moment wist ik, het gaat thuis niet meer. Met mijn broer ben ik toen nog eens gaan kijken en heb ik de beslissing genomen. Al was het confronterend, want je weet dat je afscheid gaat nemen van je huis; ik ben heel blij dat ik het op deze manier heb gedaan.”

Lees verder op de volgende pagina

Batterij vrijwilligers

Totale ont-zorging, noemt Ben zijn verblijf in Hospice Parunashia. "Dat is fijn voor mij, maar ook voor mijn familie. Zij hoeven nergens meer naar om te kijken, want het schoonmaken, het koken, de was, mijn verzorging; het wordt allemaal gedaan. Als ze me bezoeken, dan zijn ze er echt voor mij." Dat hij niet alleen is is voor hem belangrijk. "Als ik behoefte heb aan contact maak ik een praatje met de andere bewoners en met de vrijwilligers. Met iedereen kan ik goed opschieten." Het goede contact met de andere gasten kan hem ook raken, op het moment dat iemand overlijdt. "Dat maakt indruk natuurlijk en houdt me dan bezig."



De 'batterij vrijwilligers' probeert werkelijk alles voor je te doen volgens Ben. En de kookploeg vind ik geweldig. 's Ochtends en 's middags eet ik slecht, dan heb ik geen honger, maar 's avonds eet ik goed. Er wordt lekker gekookt en mooi opgediend. Ze proberen er echt een feestje van te maken. Af en toe voel ik me schuldig als ik niet alles opeet," glimlacht hij, "de inzet hier is fantastisch."

Kleinschaligheid

Wat voor Ben zwaar weegt is het gevoel van veiligheid dat hij ervaart. "Dat geeft absoluut rust. Ik woonde alleen, er zou van alles kunnen gebeuren. Het laatste stukje wil ik niet alleen doen en daar ben ik nu gerust in. Voor mijn eigen huisarts is het te ver rijden om bij een calamiteit hier te zijn, al komt ze nog



wel langs voor een bezoekje. Maar om die praktische reden ben ik overgestapt naar een van de twee huisartsen nauw betrokken bij het hospice, een heel aardige man. Met hem heb ik alles goed doorgesproken, over de palliatieve zorg en pijnbestrijding. We gaan de lijdensweg niet langer maken dan noodzakelijk is. Het leven moet wel wat zin hebben en die zin wordt steeds minder. Ik ben in deskundige handen." Over de verpleegkundigen zul je van Ben geen kwaad woord horen: "Ze zijn allemaal lief en aardig en hebben geen enkele tijdsdruk. De nachtverpleegkundige let goed op me. Zo vertelde ze me laatst dat ik goed lig te slapen, ook al denk ik zelf van niet," lacht hij. "En als ik het 's nachts koud heb, hoef ik maar op het belletje te drukken en dan vult ze mijn kruik met warm water."

De kleinschaligheid in Hospice Parunashia vindt hij fijn. "Het heeft niets met een ziekenhuis te maken, het is echt een bijna-thuis-huis, zoals jullie het noemen. Zo kan ik hier met een vriendin ons glaasje Bailey's drinken en een beetje meezingen met Nederlandstalige liedjes en Duitse schlagers. En zo meteen komt mijn eigen masseur, voor mijn tweewekelijkse ontspanningsmassage." Hij besluit: "De stap om hier naar toe te gaan was misschien groot, maar de zorg die ik hier krijg, krijg je thuis zo niet geregeld."

Het is tijd om te gaan. We hebben afscheid van hem genomen.

Met zijn toestemming publiceren wij hier alsnog zijn verhaal.

‘We stonden er niet alleen voor’

Aggie uit Sint-Michiëlsgestel spreken we in haar gezellige woonkeuken. Haar man overleed recentelijk in ons hospice en zij deelt graag haar ervaringen.

“Mijn man werd plotseling ernstig ziek. Vanaf het begin was hij er heel duidelijk over: hij wilde niet tot het laatst thuis verzorgd worden. Het verlies van privacy in ons eigen huis vond hij te groot en hij wilde geen bed in de woonkamer. Het hospice kende hij uit de berichtgeving en onze huisarts heeft ons ook goed voorgelicht en begeleid met alles. Mijn man vond het idee dat ik ontzorgd zou worden heel fijn. We waren een ouder echtpaar zonder kinderen en daardoor onze hele tijd samen - vijftig jaar – erg aangewezen op elkaar. In de laatste periode van iemands leven voelt dat confronterend.

Warm bad

De kennismaking en rondleiding was hartelijk, maar ook eerlijk en duidelijk. Dat voelde goed. Ik voelde direct de warme geborgenheid en had meteen het thuisgevoel. Op de dag van aankomst was al vrij snel de intake, mijn partner vond dat prima maar ik moest even wat wennen. Binnen no time voelde we ons allebei er echt thuis, we waren met al ons verdriet en zorg terecht gekomen in een warm bad.

Mijn man heeft er bijna de tijd van zijn leven gehad, kan ik gekscherend zeggen. Hij heeft er zoveel aandacht en oprechte betrokkenheid ervaren en dat deed hem zo ontzettend goed. Indirect benoem ik dan ook de ontspannen sfeer. Iedereen had ruim tijd voor hem maar ook voor mij. Dit huis heeft niets met een instelling of ziekenhuis te maken, het voelt echt als een woonhuis.

De laatste drie nachten van ons leven samen heb ik net als thuis naast hem geslapen, op een soort van koppelbed! Fantastisch dat dit allemaal kan. Mijn

man voelde zich ook verwend met de fijne verpleegkundige zorg. Daar genoot hij van. De eigen badkamer vond hij een luxe, ook voor de privacy.



Sereen en vol respect

Zijn afscheid is verlopen op de manier zoals hij het wenste en bedacht had. Hij was er helemaal klaar voor, hij was bereid om te gaan. Alles was uitgesproken naar elkaar en besproken. Het was bijna een vanzelfsprekende volgende stap. Hij mocht gaan en ik stond er niet alleen. De uitgeleide van mijn man uit het huis was zeer indrukwekkend, met het gedicht van zijn moeder, sereen en vol respect met lieve woorden van het team van het hospice. Met kaarsjes omringd verliet hij het huis en zwaaiden wij hem uit.

Hartverwarmend

De belangrijkste toegevoegde waarde van het hospice is absoluut dat we er niet alleen voor stonden. Op alle fronten 24 uur per dag hulp, ook het luisterend oor van al die lieve vrijwilligers. Alles in een mooi woonhuis waar je vooral als mens wordt gezien, niet als patiënt. Ik als partner kon zijn wie ik was, ik heb me er geen seconde alleen gevoeld met mijn verdriet.

Lees verder op de volgende pagina

Huisartsen en ziekenhuizen moeten het hospice nog meer promoten. Als je zelf met verdrietige omstandigheden te maken krijgt, dan is mijn advies om je vooral in te lezen. Probeer bekend te raken met deze indrukwekkende vorm van zorg. Als ik één woord moet kiezen om het te benoemen dan is het: hartverwarmend."



Ter nagedachtenis aan Aggies man en met zijn toestemming komt de foto van onze kerstkaart 2021 uit zijn fotografie collectie. Veel van zijn indrukwekkende foto's kunt u vinden op www.zonerama.com en zoek daar naar 'Fruits and seeds'.

Nieuws van het Hospice komt twee keer per jaar in onze nieuwsbrief. Via onze sociale media houden wij u actueel op de hoogte.

Volg ons op Facebook, Instagram en LinkedIn!



Lichtjesboom

Woensdagavond 1 december jl. hebben twee vrijwilligers onze anoniem geschonken lichtjesboom weer in de vlaggenmast gehesen.

Voor onze bewoners en hun lieve families mogen de lichtjes een baken van licht en warmte zijn. Voor onze vrijwilligers, verpleegkundigen en huisartsen zijn ze een warm en stralend welkom. Jullie zijn onze eigen sterren, niet hoog in de lucht maar naast onze bewoners.



‘Mijn moeder kreeg zoveel aandacht en liefde’

Voor een 35-jarige zoon, enig kind van een alleenstaande moeder uit Sint-Michielsgestel, was de beslissing om naar het hospice te gaan niet gemakkelijk.

“De woonomgeving was al zo lang zoals die was. Dat is je vaste anker, dat alleen voelt veilig. En dan kondigt zo’n vreselijke ziekte zich aan. De huisarts benoemde het hospice hier in het dorp het eerst. Samen kregen we een rondleiding en daarna was het echt veel minder moeilijk.

Het verblijf was in één woord fantastisch. In het begin waren we wat sceptisch en hadden we een houding van: eerst maar eens afwachten. Maar mijn moeder kreeg zoveel aandacht en liefde, ze vond alle vrijwilligers ontzettend lief. Ze vond ook haar privacy ontzettend fijn, dat is natuurlijk ook enorm belangrijk tot het laatste moment. Ze had min of meer haar eigen appartementje in het grote huis.

Ikzelf voelde me zeer gerust. Ik maakte thuis betere nachten en kon mijn werk op een verantwoorde manier doen, omdat ik wist dat mijn moeder 24 uur per dag in goede handen was. Ik kon zo vaak komen als ik wilde, ook gezellig mee-eten en zelfs logeren, geen probleem.

Mijn moeder voelde zich veilig, ze was echt tot rust gekomen en genoot van alles. Ze werd tot in de puntjes verzorgd en sloeg minder eet- en drinkmomentjes over. Bescheiden als ze was durfde ze toch gerust te bellen, ze wist dat ze altijd en snel geholpen werd. Over haar persoonlijke verzorging niets dan lof voor de thuiszorg van Vivent en de vrijwilligers; dat was voor mij als zoon soms toch lastig en moeilijk thuis.

Andere mensen die in zo’n moeilijke situatie terecht komen zou ik willen adviseren: realiseer je goed dat hier niet meteen een plaats zal zijn. Bel op voor een rondleiding en je wordt gerustgesteld.

Er kan zo veel en alles is al in huis, van rolstoel tot rollator. Ze maken echt waar wat ze beloven: ze ont-zorgen je.”

Verwenuitje voor onze vrijwilligers



U leest in deze nieuwsbrief hoe tevreden en dankbaar onze gasten en hun naasten zijn. Dat kunnen we enkel realiseren door de onovertroffen inzet van onze vrijwilligers.

Zij zijn elke dag van 7.00 uur tot 23.00 uur de spil van ons Hospice. Samen met de thuiszorg en het nachtteam van Vivent en de huisartsen zorgen zij liefdevol voor onze gasten.

Hoe fijn was het om elkaar te kunnen treffen tijdens het eerste verwenuitje voor onze vrijwilligers, aangeboden door de Stichting Vrienden van Parunashia. Deze middag en avond speelden zich af in tropische sferen, met een gezellige wandeling langs Huize Haanwijk en daarna een heerlijke barbecue bij de Ruwenberg.

Ook was er tijd voor een fotomoment (op de foto staat ongeveer tweederde van het totale aantal vrijwilligers). Alle vrijwilligers samen met hun eigen talenten maken ons Hospice tot dat warme bijna-thuis-huis!

Kerstbomentopper en sponsors

In deze winterse editie zetten we een van onze trouwe sponsors in een speciaal (winter)zonnetje. Aan het bekende adres aan de Theerestraat 86 in Sint-Michielsgestel verkoopt Christ van de Pol zijn kerstbomen, recht uit de klei van het Dommeldal. De familie kiest ook dit jaar weer voor ons hospice als het goede doel van de donaties. Wij zijn ontzettend blij met deze kerstboomtopper!



Ook onze dank aan onze andere trouwe sponsors:

Albert Heijn en Jumbo, beide in Sint-Michielsgestel, Bloemisterij Sleutjes, Groenteman Arno van de markt, Bloemenman van de markt, 't Kaashapje, Slager Van de Ven, fotograaf Hennie Raaymakers, hotel De Ruwenberg, onze kapper, pedicure, manicure en vele anderen!

Ons Hospice voelt zich heel bevoorrecht met jullie steun, die vaak al vanaf de start in 2019 wordt gegeven.

Heeft u als familie, horeca-gelegenheid, winkel, serviceclub, sportvereniging een leuk idee om Hospice Parunashia te ondersteunen? Daar zijn we dankbaar voor!

Overweegt u particulier of zakelijk een bijzondere gift in de kersttijd? Dan maken we graag een afspraak met u.

Neem in beide gevallen contact op met de Stichting Vrienden van Parunashia via ons mailadres: vrienden@hospiceparunashia.nl.

Wie het kleine niet eert...



Drie prachtige kleinkinderen gaven van hun eigen centjes ieder twee euro aan ons huis om te bedanken voor de goede zorg voor hun opa!

Dank je wel Boy, Jindra en Levi, wat lief van jullie!



Vrienden van Hospice Parunashia

De Stichting Vrienden van Hospice Parunashia blijkt een financieel stabiele stichting te zijn en daar zijn we dankbaar voor. Dit komt met name door onze trouwe leden van de Club van 100, waarvan het ledenaantal nog steeds stijgt.

We voeren een zuinig financieel beleid en zorgen als degelijke ouders voor onze stichting. Elke maand maken we een groot bedrag over naar het algemeen bestuur voor de exploitatie van het hospice.

Als we mensen vragen waarom ze lid zijn geworden van de Club van 100 krijgen we prachtige reacties, zoals deze:

Bijzonder dat wij in Gestel zo een waardevolle accommodatie hebben.

Er werken als vrijwilliger kan ik emotioneel niet maar ik wil heel graag op deze manier het Hospice ondersteunen.

Zo'n liefdevol initiatief ondersteun ik van harte.



Hier hoeft niemand de laatste gang alleen te maken.

Dit Hospice moet behouden blijven.

Alleen had ik het niet gered, wat ben ik ze dankbaar.

U bent van harte welkom om ook lid te worden van onze Club van 100. Een keer per jaar, in de maand mei, betaalt u een bedrag van 100 euro. Dit kan ook als gezin, familie of bedrijf.

Stuur een mailtje met uw contactgegevens naar vrienden@hospiceparunashia.nl. Een briefje in de bus stoppen kan ook.

Heeft u al gelezen over onze laatste aanwinst? Met het resultaat van de Rabobank Clubactie, een forse particuliere donatie én de gelden van de Club van 100 konden wij een fantastisch kantelbare wandelrolstoel aanschaffen. Met deze stoel is het mogelijk om bijna tot het laatst nog naar buiten te gaan voor een wandeling of in de tuin te kunnen zijn. Samen met deskundigen hebben we de keuze voor de allerbeste stoel gemaakt. We gaan de stoel volop inzetten, wat een luxe!

Dank voor uw support lieve mensen in welke vorm dan ook. Het Hospice is onmisbaar geworden in onze gemeenschap net zoals u allen onmisbaar bent voor het voortbestaan van ons liefdevol huis. Mede namens mijn collega's Jet, Odette, Carla en Steven wens ik u een kerst toe die u wat geluk mag brengen en voor 2022: fijne gezondheid en te-VREDE-heid.

Willemien Mommersteeg
Voorzitter Stichting Vrienden van Parunashia

Telefoonnummer Hospice: 073 – 200 19 80